

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Corpus Juris Canonici

Gregor <XIII., Papst>

Coloniae Munatianæ, 1665

De Hæreticis. Titvlvs III.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62915](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62915)

tar: ita, quod nec testari, nec legata eis seu relicta percipere valeant, & insuper ad successiones, tam ex testamento, quam ab intestato sint prorsus & reddantur inhabiles, nec ad publica qualibet admittantur officia, sintque illis omnes actus legitimi penitus interdicti, & tanquam excommunicati, hostesque catholice fidei (postquam de ipsorum huiusmodi temeritate confiterit) diebus dominicis & festivis publice nunciatur, & in fœdum bona eorum omnia devolvantur.

CAP. II.

Iudas ad fidem conversi non sunt in bonis molestandi, ne sint de-terris conditionis post baptismum, quam essent ante.

Ioannes XXII.

Dignum a arbitantes, & juri consonum, fonte renatos baptismatis Iudaica cœcitate dimissa amplioribus favoribus aut gratis, quam antea abundare: indecens & absurdum, ut qui in perfidia abundarent, cogantur mendicare fideles: universis & singulis rectoribus, & aliis officialibus comitatus Venetini, aliorumque comitatum, & terrarum pertinentium ad Apostolicam sedem, districtè præcipimus & mandamus, quatenus conversis huiusmodi & qui in posterum convertentur, in possessionibus & bonis aliis, quocunque nomine censentur, quæ in comitatibus & terris prædictis conversionis tempore obtinebant, seu etiam obtinebunt, occasione prædicta nullam molestiam inferant, nec ab aliis inferri permittant: sed ipsis in his & aliis se favorabiles exhibentes, ipsos ab iniuriis & molestiis protegant & defendant: ut sic de servitute ad libertatem se transisse percipiant, nec redire prætextu mendicitatis odibilis ad dimissam perfidiam compellantur. Nulli ergo, &c. nostrorum præceptionis & mandati infringere. Datum Avinion. 10. Cal. Augusti. Anno 4.

DE HÆRETICIS.

TITULVS III.

CAP. I.

Decretalem, per hoc eod. tit. lib. 6. declarat, bona hæreticorum per diæcesanos usurpari vetari.

Benedictus XI. Inquisitoribus hæretica pravitatis.

EX eo b, quod quædam novella constitutio super negotio hæreticæ pravitatis à bonæ memoriæ Bonifacio Papa octavo, prædecessore nostro, edita continet, quod in ipso negotio per diæcesanos Episcopos, & inquisitores super eodem facto inquiri valeat communiter vel divisim: & si divisim processerint, teneantur sibi invicem communicare processus: Nos consulere voluimus, quando & quoties sit ista processuum communicatio faciendâ. Nos autem de fratrum nostrorum consilio intelligendo diæcesanos & inquisitores tunc demum divisim procedere, cum hi & illi separatim, non quando Episcopi tantum, vel inquisitores tantum procedunt: consultationi vestræ breviter respondemus, quod quando utrique procedunt seorsim, sibi debent in fine tantum, dum nihil restat agendum, nisi quod solum sententia promulgetur, communicare processus. Licet enim quibusdam potuisset videri per legem civilem, quod sicut quando aliquis ex auctoritate coram alio debet ferre sententiam, ut puta, quando administrator delegat causam, sibi sententia reservata:

a Vide omnino extravagantem Pauli Papæ III. incip. cupientes Iudeos ubi de hac materia plenus caretur. b Præter notata, in cap per hoc de hæret. lib. 6. vide Nicolaum Eymericum in directorio Inquisitorum part. 3. quæst. 10. 11. & 12. Repertorium Inquisitorum verbo communicare, & sicut quomodo. Et Zachariam tractat. de her. 5. 17.

saltem in principio, id est, contestatione, rursus in medio, & semel in fine quæ sunt examinata audire debet: ita & in casu præfenti, ubi ex actis coram alio habitis alter profert sententiam, si alter huiusmodi acta recenseat: quod fieri non potest, si eorum denegetur editio: tamen id æquitas canonum non admittit. Vnum sanè casum excipimus, si alter commodè non possit procedere, nisi alterius actus visis. Ex hac enim causa semel tantum (ut fraudi locus non fiat) in toto negotio copia tribuatur. Verùm quia a nonnulli diæcesani partem partis proventuum de hæreticorum bonis inquisitionis officio deputatæ propter expensas, quas dum inquirunt in prædicto negotio faciunt, à vobis exigere moliantur, hoc tanquam juri absonum (cum ordinarii sint, ideoque officium tale, quod eis incumbit, propriis eos oportet explere stipendiis) fieri penitus prohibemus. Rationem autem iisdem diæcesani proventuum, obventionum ex inquisitionis officio à vobis, non obstante aliqua institutione, consuetudine, vel mandato contrariis, non exposcant: sed eam camera nostræ, vel alii, cui nos vel successores nostri Romani Pontifices mandaverimus reddendam, reddatis, quæ generaliter observari iubemus.

CAP. II.

Tres errores magistri Ioannis de Poliacò, doctoris Parisiensis, hæc damnantur.

Ioannes XXII.

VAs b electionis doctor eximius, & egregius prædicator, cuius prædicatio mundum docuit universum, præsumptuosam illorum audaciam refranare sollicitus, quæ prudentiæ propriæ innitentes, in errores proprios prolabantur, non plus sapere, quam oportet sapere, sed ad sobrietatem sapere salubri doctrina suggessit: & iuxta Sapientis c eloquium: Quisque suæ prudentiæ modum ponat. Sanè dudum quum dilectum sibi magistrum Ioannem de Poliacò, sacre Theologiæ Doctorem, certis ex causis de fratrum nostrorum consilio ad nostram præsentiam vocavissimus: fide digna relatio ad nostrum perduxit auditum, quod ipse in quibusdam articulis tangentibus penitentiam sacramentum, non sobrie, sed peperam sapiebat, infrascriptos articulos, periculosos continentes errores, docens publicè in suis prædicationibus, & in scholis. Primò siquidem adstruens, quod confessi fratribus, habentibus licentiam generalem audiendi confessiones, teneant eadem peccata, quæ confessi fuerant, iterum confiteri proprio sacerdoti. Secundò, quod sante, Omnis utriusque sexus edicto in concilio generali d. Rom. Pontif. non potest facere, quod parociani non teneantur omnia peccata sua semel in anno proprio sacerdoti confiteri, quem dicit esse parocialem curatum. Imò nec Deus possit hoc facere: quia (ut dicebat) implicat contradictionem. Tertio, quod Papa non potest dare potestatem generalem audiendi confessionem: imò nec Deus, quin confessus habenti licentiam teneatur eadem confiteri proprio sacerdoti: quem dicit esse (ut præmittitur) proprium curatum. Nos igitur scire volentes, si suggesta nobis veritatem haberent, articulorum præmissorum copiam eidem magistro Ioanni fecimus assignari, & ad suam defensionem plenam audientiam sibi præbuimus, tam in nostra & fratrum nostrorum præsentia in consistorio, quam aliis coram aliquibus ex ipsis fratribus per nos ad huiusmodi officium deputatis. Verùm, licet præfatus magister dictos articulos, & contenta in ipsis defendere niteretur, assererebat tamen se paratum credere & tenere in præmissis & aliis, quæ tenenda & credenda esse sedes Apostolica desinit. Nos igitur attendentes,

a Vide Eymericum in directorio Inquisitorum, p. 3. q. 104. 105. & seq. b Rom. 12. c Trovart. 6. & 23. d Scilicet Lazarus sub Innoc. III. 627.

